

ikke ere klare paa det, have forpøget Opfordring til at sige Nei til en Forbring, som vi absolut lige fra den 26de Juli maa sige Nei til efter den Maade, den høitærede Minister har taget Sagen paa. (Afbrydelse af Tager & Lev). Ja, det ærede Medlem, som siden den Tid er gjenfødt, kender maaste ikke den Dag, men vi Andre kunne ikke glemme den, vi maa fastholde den. Men Et veed jeg, — den høitærede Minister vil være enig med mig i — jeg skal slutte hermed, de andre Bemærkninger lægger jeg mindre Bøgt paa — og det er, at dersom et saadant Raaben, et saadant Skib skulde blive paabegyndt, jeg siger ikke af den høitærede Minister, men af nogen Minister imod Bevillingsmyndigheden, mod begge Things samstemmende Billie og klare Beslutning, da vil jeg være med til at sige, at man ti Fuld hellere skal bevilge det Paabegyndte sønderrevet end at se et saadant Raaben ført frem ved ulovlig Begyndelse, thi det kan være en Forbandelse for den Marine og det Land, som det skal tjene.

Krigs- og Marineministeren (N. Raun): Jeg vil ikke gjerne opholde Thinget, men jeg synes dog, der er Grund til i Korthed at give en Besvarelse af, hvad det ærede Medlem nys sagde. Jeg skal ikke opholde mig ved de af ham foreslaaede Soldaterhjem, hvor Soldaten, saavidt jeg hørte, skulde være friggjort, ikke alene for tjenstlige, men ogsaa for moralske Baand. Jeg skal alene indskrænke mig til hans Omtale af de Rapporter, der ere givne om „Selgoland“. Ved hans Udmalen heraf kom jeg levende til at mindes en Aften, omtrent for et Aar siden, under Straffelovens Behandling, og det, jeg dengang tillod mig at sige, gjælder i samme Maal om hans Udtalelser i Aften. Jeg vil først med et Par Ord omtale det, han sagde, at jeg ved min Stilling skulde have gjort det saa særdeles vanskeligt at faae dette nye Skib til at løbe af Stabelen, efter den konstitutionelle Maade, hvorpaa jeg var optraadt. Det Hele, jeg har gjort i saa Henseende, er, at jeg har gjenoptaget i Landsthinget en Bevilling, som jeg ikke havde faaet sat igjennem her. Det er Alt, hvad jeg har gjort med Hensyn til dette Skib, og det kan da ikke anses for utilstedeligt at tage en Bevilling paa Finantslovsforlaget op igjen i det andet Thing. Hvad nu de med „Selgoland“ foretagne Prøver angaar, da sagde det ærede Medlem, at Pandserets Modstandskraft var ikke prøvet, men denne Paastand er aldeles urigtig. Tror det ærede Medlem virkelig, at man aldrig har skudt paa nogen Pandserplade før, eller tror han, at en Pandserplade bliver anderledes ved at komme ombord i „Selgoland“, saa at Prøver, foretagne under ganske de samme Forhold paa andre Steder, ikke skulde have Noget at betyde? Det er naturligvis fuldstændig galt; man kan selvfølgelig prøve en Pandserplade uden netop at have den paa det Skib, hvor den skal

anbringes. Skulde virkelig det ærede Medlem være villigt til at give en Bevilling, dersom man bad, om man maatte skyde et Par Skud mod den „Selgoland“, som det nu ligger paa Vandet? Det maatte vel være den eneste Maade, hvorpaa man kunde gjøre Prøven, naar den skulde gjøres saaledes, som han ønsker den. Da jeg imidlertid veed, at dette er absolut uopdødvendigt, skal jeg vel vogte mig for at forlange en saadan Bevilling. Jeg har derimod sagt, at der kunde ved et Skib som „Lordenffjold“ være Anledning til at anstille Forsøg med dets Pandser, thi det er, som bekendt, pandsret paa en særlig Maade med tyndere og hvalvet Pandser istedetfor med vertikal Sidespandser. Da man nu kun har foretaget ialtsald meget lidt udstrakte Prøver med den Slags Pandser, har jeg i nogle Aar krævet en Bevilling til at faae en saadan Pandserfiske at skyde imod; men et saadant Pandser som „Selgoland“s har man tilstrækkelig prøvet; med Hensyn til det kan man nysigtig sige, hvormegen levende Kraft det Projektil skal have, som skal gjennembryde Pandseret. Det er fuldstændig prøvet. Dernæst talte det ærede Medlem om Artilleriets Virkning. Naturligvis har jeg ventet, at Granatprængningen der ombord skulde blive brugt imod Skibet; men det er selvfølgelig saa ubesøiet, som Noget kan være, thi det vilde ikke alene kunne ske paa dette Skib, men ligesaa godt paa ethvert andet, ogsaa paa det ærede Medlems Undergravere, Kanonbaadene (Berg: Torpedobaade!). Naar, var det Torpedobaade, han mente, ja, jeg veed virkelig ikke, hvad det var; men ialtsald paa Kanonbaade vilde det Samme være slet. Jeg har forklaret den Sag i Udvalget, og jeg tror ogsaa, jeg har omtalt den i Thinget, at man har i den senere Tid forpøget Kanonerens Virkning i høi Grad ved at give dem meget stor Ladning, idet Materialet nu er saa stærkt, at Kanonen kan taale den meget store Paavirkning, og ved disse store Ladninger have Projektilerne faaet en større Begyndelses-hastighed, end der før var sædvanligt. Nu har man to Slags Projektiler ombord: de pandserbrydende Granater og Granater med meget stor Sprængladning. Med de pandserbrydende Granater er der ingen Vanskelighed; men det har viist sig, ogsaa i andre Mariner, at, saaledes som Ladningen af Granaten hidtil er slet, kunne Granaterne ikke altid taale den stærke Paavirkning. Sandsynligvis vil Friktionen af Krudtkornene mellem hinanden, det vil sige af det Krudt, der er i Granaterne, eller ogsaa Friktionen af Krudtkornene mod Siden af Granaten bevirke, at Ladningen tændes. Det maa man søge Vidler imod, og det tør jeg sige, at man allerede har overvundet denne Vanskelighed. Det, der var Sagen her, var, at vi i Granaterne havde Krudt, som var mere let antændeligt, end det bør være under saadanne Omstændigheder. Naar en Officer der ombord har skrevet i sin Rapport, at man havde